

Edebiyat Defteri

v.kayra -Yazıları-

Oluřturulma Tarihi:
27 Aralık 2020 Pazar

Yayınlayan:
Edebiyatdefteri.Com
Türkiye'nin Kültür ve Sanat Platformu

RUHUMDA SAVAŞIYORUM/ BENİM/ GİZLİDEN DELİREN/ GÖNLÜM

-Bir cepheden, diğer cepheye koşturup duruyorum...
Ben tek başıma bir orduyum...
Savunmam zayıflıyor günden güne...

-Denize düşen birinin, üzerindeki ağırlığın etkisiyle...
Dibe inişi gibi aşağıya çekiliyorum..
Kurtulmak için çırpınma...
İsteğim de yok gibi içimde...

-Evet savaşıyorum!...
Sessiz çığlıklar; kopuyor yüreğim de...
Hiç kimsenin, tanımadığı, etkilerini bilmediği...
Görünmez silahlarla birlikte, bir tek benim bildiğim...
Düşmanlarım; var karşıma da...

-Bir deli değilim! hayalle; gördüklerimi, karıştıran,
Benim; gerçeklerim var, kendimde gizli kalan..
Sağır birine; şarkı söylemek gibi olan...
İnsanlar var, en yakınım da; beni anlamayan!...

- Evet savaşıyorum...
Kuşatılıyorum, içten ve dıştan...
Zaten esir alınmış, duygularımın bir kısmı...

-Rehin tutuluyor canımın bir parçası...
Yaşamamın sebebi,
Çaresizliğin son direnişleri gibi...
Çırpınışlarım!...

-Evet savaşıyorum!!...
Hangi cepheye gitsem; orada kalıyorum...
Her gün biraz daha, kendimden eksiliyorum...
Azar azar kaybedişler! arada...
Yok! oluyorum...

-Evet savaşıyorum!..
Pes etmiş değilim henüz...
Ama; en çok kendime karşı zayıf kalıyorum..
Her şeye rağmen; bir umut taşıyorum, yüreğimde..
Kendimi teselli ediyorum...

-Evet savaşıyorum!!...
Daha büyük savaşlar da gördü ruhum...
Bedenim, aldığı tüm darbelere rağmen;
O savaşların da galibiyim ben...

-Evet savaşıyorum!!...
Yenik düşme dim! henüz...
Daha yıkılmadım, tamamen çökmedim...
Sonbahar da gibiyim ama; ilkbahar da...
Yeniden doğmak için...
yerlere, tohumlar bırakıyorum...

-Evet savaşıyorum!!...
Öyle çok yerden geliyor ki! düşmanlarım...
Başımın üzerinden, altımdan,
Sağımdan, solumdan, önümden,
Arkamdan, içimden, dışımdan...

-Evet savaşıyorum!!..

Hayatın; ertelenmiş...
Öfkenin; söylenmemiş...
Yaşamın; birikmiş halleri...
Depremden, sonraki tusinami...
Belki! şu an ki savaşım...

-Evet savaşıyorum!!...
Böyle bir durumda, yıkılsa da!
Tüm yapıları içimdeki şehrimin...
Sen; onları yeniden inşa etmesini bilirsin,
Üzülme! sen...

-Biraz daha, dayan!
İlk değildi, ruhundaki; savaşın,
Ve sonda olmayacak!
Gizliden; deliren gönlüm...

V.Kayra

ÖLÜMÜNÜN DOĞUM SANCILARI

-Yine aynı ay geldi.yine o kasvetli hava kuşların garip ötüşü rüzgarın hüzünlü çığılı sanki sanki senin, ölümünden önceki günlerin, ölümünün.. doğum sancıları.
-Kaç yıl oldu nasıl geçiyor seneler, insanı daha bir üzüyor böyle vakitsiz gidişler. Yaşasaydın eğer, saçların beyazlayacaktı şimdi ellerin kırışacak yüzün buruşacaktı, belki kulakların az duyacak gözlerin puslu görecekti,ara sırada unutacaktın konuşurken kelimeleri kimbilir ki.! ama; bakışların değişmeyecekti..! sevgin ve bize yapılan iyilik duaların, koruma isteğin, hep aynı olacaktı,eminim..
-Niye acele ettin? demeyeceğim.
-Neden o kadar çok istedin,neden direnmedin..!
-Çok dua ettin gitmek için diye de, sormayacağım.
-Biliyorum,herşeyi bu dünyada mutlu değildin son zamanlar da bile. mutsuzlukların/da hep en sevdiklerin/den canlarım dediklerindendi.
-Bazen düşünüyorum. Şimdi hayatta olsaydı neler görecekti? mutluluğa dair, meyvalarının meyvalarını torunlarını çocuklarını ve evlatları/nın torunlarını, laleleri,gelincikleri,papatyaları.
-Hani sabahları erken uyanıp, demlenmiş çayını yudumlarken pencere önünde, ekmek kırıntıları serpelediğin bahçende, kuşların, sevincini, mutluluk şarkılarını izlemeyi tadacaktın yine.Güneşin doğuşunu, yıldızların kayışını, mehtaplı ve mehtapsız geceleri..
-Hayellerin olacaktı, bizlere dair..
Bazende düşünüyorum ki kendimce:Gitmen daha hayırlıydı senin için. iyikiii!! gitmiş, dediğim zamanlarda oluyor kendime ANNE başkası söylese kızardım. anlatamayacağım öyle çok acılar yaşandı ki senden sonra bu dünyada.... yaşasaydın belki hergün ölecektin, gözünün önünde canlarının can acısını görecektin. Duysam inanmazdım belki de. Kendim diyorum işte!!
Senden sonraki acıları görmedin diye,iyiki! gitmiş dediğim zamanlar oluyor 'anne" kendime..
Yaşasaydın, her gün öleceğin zamanlar olacaktı belkide, sen bir bir kez öldün gittin işte!
Ama; ben ölüyorum, senin, yaşayamadan öldüğünü düşündüğüm her seferinde, her aklıma geldiğinde..... Teselli ediyorum kendimi yinede, ruhların kavuşma gününü beklediğimde ve öldüğünde yüzünde görünen tebessümün hayalinde..
-Sen öldüğünde, herkes ağlıyor bir tek senin yüzün gülüyordu/ ANNE/....

V.Kayra

HAKKINIZI HELAL EDİN/ AHİRETTE GÖRÜŞMEK ÜZERE

-Sen gideli mevsimler gelip, geçiyor. Bazen ya uzun, bazen kısa zaman, geçiyor anlamadan. sen gideli kaç bahar geçti? sen gideli kaç kırmızı laleler açtı? soldu.Yaprağını döktü, boynunu büktü, ebedi ayrılığın üzerinden çok zaman geçti.

Beni fazla bekletme demiştin, oralarda, giderken babama çok bekledin mi? anne orada zaman kavramı nasıl bilemem, ama: işte bitti özlem/in O, sana geliyor anne..

- Kimbilir? ne çok özlediniz! birbirinizi, burada yağmur yağıyor, yine rahmet olsun üzerinize..

-Anne!.. Sen ağlardın, yaşamda, yağmurlu günlerde tekrarlayan çilelerine, şimdi mutluluktan ağla! bak! babam sana geliyor işte anne..O, da beklemişti, sana kavuşmak için, zamanı kısaltmak hızlandırmak istemişti, gizliden,kendince.. İlaçlarını içmemiş, üst üste yakmıştı o, katil!! sigarayı, resmine bakıp ağlarken...

Senden sonra, o da yorgun ve hasretli sana.. Beyazlar içinde sarıp sarmalanmış geliyor işte! yanına.. yorgunluk, hastalık, üzüntü yok artık, bitti.Hayata dair, herşeyi terk etti. Kendini yalnız, bırakan çocukları gibi o, da bıraktı, çiçekleri boynunu bükmüş, bahçede susuzluktan,

-Açılmış, mezarının yanına kara bir çukur, bir yanda yığılmış kara topraklar o da bekliyor, getirdiler işte! yavaşça indiriliyor, kırk yıl yaşamdan sonra, bir kaç yıl ayrılıktı /yaşadığınız/ ölümle gelen, kavuştunuz işte bitti artık,ayrılığınız.

Birliktesiniz kabirde bile, ruhlarınız göklerde bizi izliyorsunuz şu an belkide, haydi size, güle! güle!

Bakmayın şu an ağladığımıza, alışacağız elbette! Zamanla,dünyadaki yokluğunuza, kavuşacağız size, bizde, günün birinde sıra bize de geldiğinde, anacağız sizi her zaman dua ve rahmet ile...

Hakkınızı helal edin. haydi!!! görüşmek üzere ahirette.....

V.Kayra

KAFAMDA ESER KALDI/ "DELI "KELİMESİNDEN.

ilk tanıştığımız gün; bu küçük kıızı çok korkutmuştun. Geçirdiğim bir trafik kazası sonrası, yaşamış olduğum beyin travmasının sonucu çıkmıştın karşıma; kabuslarım olmuştu adın. Bir hastane odasında; yatarken acıdan inleyen, yüzündeki sargılardan; sadece, bir gözü dışarıda olan, kıvrılmasın diye tahtalar bağlanan kollarında; serum ve kan hortumları, başında buz torbaları, sağ ayağı; dizden aşağı sarılı, altına işeyen, kendine; ne olduğunu anlamaya çalışan, acıların denizinde bir tahta parçası gibi; kıyıya vurmaya bekleyen, yaşamla ölüm arasında gidip gelen, günlerdir kaldığı yatağındaki yastığına; sifıra vurulmuş saçlarından; kurumuş kan tozları dökülen, zayıf, halsiz, minicik bir çocuktum o zamanlar. Beni uyuyor sanıyorlardı, tüm konuşmaları duymuştum oysa ben.

Evimizin önündeki trafik ışıkları olmayan, kasabanın giriş yolundaki, eski bir mezarlığın üzerine yapılan; caddenin altındaki, her yıl; kazalarla can alan ölümler; bu sene beni almak istemişler, Çok güçlüymüşüm alamamışlar. Üç gün diremişim, herkesin umudunu kestiği bir anda uyanmışım, mucizeymiş hayatta olmam, ama; bundan sonraki hayatımda, adımın başına senin isminin konacağını bir" deli" olabileceğimi de duymuştum. Kafamda eser kalacakmış...

O zaman ki aklımla düşündüm; bildiğim bir "deli" vardı, mahallede türbenin evinde yaşayan, dört mevsim üzerinden, karakaputunu çıkarmayan, karakaput hasan. Ona benzeyeceğimi, onun gibi yaşayacağımı sanmıştım. Babamın kaputu bana yakışmazdı ki! Annemim montosunu giyordim belki! Olmaz! ama; ben korkarım! türbeden. Herkes yüzüme bir garip bakıyordu. Bebekmişim gibi davranıyorlardı, yemeğimi ağzıma veriyorlardı, tuvalete gitmek istiyordum; altına ördek diye bir şey koyuyor ona yaptırıyorlardı.

Adımı, yaşımı, annemi, babamı, kardeşlerimi tekrar tekrar soruyorlardı. Bazen sesler kesiliyor! hiç duymuyor anlamıyordum, anlasamda cevap vermek istemiyordum, susuyordum. Ben çocuk aklımdan geçen sorulara, cevaplar; deli olmamak için kendime çözümler üretiyordum. Sustum ve bu yüzden beni deli sanıyordu, sanki herkes...

Birgün, uzak bir şehirdeki hastanenin koridorlarında yürümeye başladım. Nasıl oldu? Bende anlamadım! Beyaz saçlı, asık suratlı, bana; yürümem için bağırın; yaşlı doktordan korktum. Bu hocamız demişti, hemşire ablalar. Yolda gelirken cami görmüştüm, bahçesinde türbeler vardı,caminin hocası gelmiş, beni oraya götürecek bırakacak, sandım.Bu yüzden kaçmaya çalıştım. Sonradan öğrendim, psikolojikmiş, yürüyememe sorunum...

İyileştim, ölümlerden hiç korkmadım çünkü; onları yenmiştim. Annemin; mantosunu hiç giyemedim.Türbeye terk edilmedim. Herkes normal davrandı bana. Ağaçlara tırmandım, koştum, oynadım, kitaplar okudum, kütüphanelerde araştırmalar yaptım. Senin; ne olduğunu öğrendim, şarkılar bile söyledim. Öğretmenimden aferinler aldım. Bana seslenirken insanlar adımın başına / deli / ismini hiç eklemedi.

Büyüdük, seninle kimseye anlatmadım, seni herkesten gizledim, gizli deliliğim benim... Kafamda eserler kaldı senden bir adın bir de; yalnız olmayı seçtiğim zamanlarda; adını koyamadıklarım, kendime sakladıklarım...

V.Kayra

ÖLENLERİN DOĞUM GÜNÜNÜ/SEVDİKLERİ KUTLAR ÖZLEMLE.

Annemin, doğum günü bugün. Bir yarımdaya buruk bir mutluluk yaşıyorum, çünkü; ben de anneyim. Bir yarımdaya hüzün doluyum, çünkü; ben annesizim sensizim anne...

Öpeceğim eller yok! kemiklere dönüştü.
Bulsam; onları'da öperdim, anne.

Ellerinin, sıcaklığını özledim, yollar çok uzak gelemem! Sana en çok sevdiğin laleler'den getiremem! anne. Toprağına bir yudum su dökmem ki! anne. Dualar okudum sana gönderiyorum. Doğum günün kutlu olsun anne.
Kaç bayram geçti? kaç anneler günü, kaç ölüm yıldönümü... yoruldum, artık sayamıyorum anne.

Gelemedim hiç birinde; toprağına bile, dokunamadım. Belki yabancı otlar bitmiştir üzerinde, gelseydim; onları da yoldardım, sarmaşık güllerini budardım, baş ucunda bir kaba; su koyardım; kuşlar içsin diye, civıltılarını duyardın.
Gelemedim yine...

Bu seferlikte affet! sen anlamazsan kim anlar ki beni anne...

Bilirim! dönülmez bir yerdesin.

Bilirim! sadece yaşayan insanlar kutlar doğum günlerini...

Ama; ölenlerin doğum günlerini'de onları; seven, özleyen, unutmayan, sevdikleri kutlar dünyada özlemle...

Seni unutmadım! bilmeni istedim.

Doğum günü bahane ben; seni

Özledim işte! ANNE...

V.Kayra

YAZMAK VE BEN

Elim kalem tuttuğu günden bu güne seviyorum; kitaplar okumayı, yazılar yazmayı.

Ne büyük bir sevinçti! ilk başladığım zamanlarda okuyabilmek; başka dünyalara, kapılar açmak, hayal gücümü geliştiriordum. Hayal kaslarım o zamanlarda başlamıştı çalışmaya. Çevremde gördüğüm, insanların bir kısmında, yoktu; okuma yazma. Ne büyük yoksunluktu.

İhtiyarlarının adına uzaktaki yakınlarına; mektup, tebrik kartları yazardım, gelenleri tekrar tekrar okurdum, mutlu olurlar arada ağlardı. Ben anlayamazdım. Hasret dolu; yüreklerden, dökülen yorgun seslerden, dualar alırdım.

Büyümüş olsamda yine, severdim; mahallenin çocuklarına masal kitaplarını okumayı, çocukluğumda, bana anlatılan; masalları anlatmayı.

Çocukların, masal dinlerken neşe içinde hayallere dalan gözlerindeki ışıklardan; mutluluklar fıskırırdı sanki, ruhuma. Hatta; onların hayallerine katılıyordum. Zaman zaman birlikte hayaller üretiyorduk, kimi "amerikan":)

İlkokulda; öğretmen, yirmi üç nisan şiiri, kompozisyonlar derken, büyüdükçe değışti yazdıklarım. Genç kız olduğum da, mahallenin çocuk parkında, tahta bir masada, yaşlı bir ağacın gölgesinde arkadaşlarımla toplanıyor, aşk mektupları; okuyor, yazıyor, gülüşüyorduk.

Aradan çeyrek asır geçti. Yıllar içinde yaşananlar, yaşanılmayanlar, yazdıklarım "Lirik "şiiirlere dönüştü...

V.Kayra

MUTLULUĐU ARADIM

Mutluluđu aradım, mutluluđu...

Mutluluğa; sevgiye aç insanlarda. Yanlış yerde, yanlış zamanlarda...Yanlış insanlarda, tanımadığım suratlarda...

Gündüz vakti elinde; içinde mum yanan, bir fenerle dolaşan, ne aradığını, soranlara; " Adam arıyorum! Adam!" diye cevap veren "Diyojen" gibi; değildi!... Arayışım...

Ben; sessizce gözlerine baktım insanların. Ruhumda ki "ışık"tan; gözlerime fener yaptım.

Ruhların dan gelecek bir ışık' tı, benim; karan'lık gözler' den beklediğim. Mutluluđu; sadece insanlarda sandım.

Küçük bir çocuğun; sevilme isteğiydi belki, şefkatle başımın okşanması, sımsıkı; sarmalanmaktı, güvendi belki de aradığım.

Bende sevgiye açtım...Hep sevgiye aç! insanlarla karşılaştım. Sevgiyle büyürdü çocuklar, bu yüzden büyümedim; içimde bir yerler' de hep çocuk kaldım.

Yanışlarda yaptım, gençliğimin; çılgın tehlikli korkusuz dönemlerinde, acılarla tanıştığımda yaşamımın altın çağların' da mutluluk hep dışımda sanırdım..

Öyle zamanlar oldu, küçükken yediğim şekerler gibi; minicik ilaçların beni mutlu edeceğine inanıp ilaçlara kandım. Renkli ilaçlarla mutlu olduğumu sandım, yanıldım...Uyudum, yaşamadım, uyuştum, dünyaya sanki bir perdenin arkasından baktım...

Sahte yüzüydü çok geçmeden anladım.Yapaydı; mutluluklar, bıraktım...

Mutluluğun; dışımda değil; içimde olduğunun farkına vardım. Gözlerime fener yaptığım ruhumun ışığını, kendi içime tuttum. Maneviyatı buldum. Kendimde; huzurla mutlulukla tanıştım... Kendime mutluluğu öğrettim. İnsanlara dağıttım. Yaşam ve ölüm çizgisinde bir gidip bir geldiğim zamanlarda; mutluluğuma sarıldım.

Yüreğimde ne varsa, bana ağır gelen, hepsini dışarı attım..Sonbaharda, ağaçlardan dökülen, bahçede biriken kurumuş yapraklar gibi topladım; nefreti öfkeyi,kızgınlığı dünyanın çöpüne attım. Affettim! herşeyi, yerine; sevgi fidanları diktim. Umutlarla suladım...

Mutluluğun temeli; önce sevmekti farkına vardım. Mutluluk ürettim, bir gülümsemeye dağıttım, paylaştım.

Başka bir insanı mutlu ettiğimde, onların mutluluğu bana da geldiğinde; bulaşıcıydı mutluluk anladım...

Etrafıma mutluluk bulaştırdım. Ağlayan bir çocuğu güldürdüğüm de. Yorulan bir ihtiyarın, elinden yükünü aldığım da. Hüzünlü bir

insanın yüzünde; verdiğim bir "çiçekle", tebessümler açtırdığım da bir kez daha anladım...

Mutlulukların; paylaştıkça çoğaldığını gördüm. Hayatın içinde bana verilen her acıyı tattım, acıların içinde de mutluluğu; kıt kanaat yaşattım.

Yüreğimde biriktirdiklerin' den kullandım...

Mutluluđu; önce içinde taşınmalıydı insan, sonra dışından beslemeliydi. İçimdeydi, aramakla değil; yaşamakla buldum. Hissettim, yaşadım, güçlendi mutluluğum...

Güneşin doğuşundan, batışından, yıldızların parlamışından, bir tohumun yeşerip çiçek oluşundan, bir bebeğin; mis gibi tertemiz, günahsız taze insan kokusundan, aldım...

Bir çocuğun, gözlerinden, gülüşünden, bir ihtiyarın mutlu olduğunda; yorgun sesinden çıkan, memnuniyet sözlerinden, yaptığı dualar' dan yüzüme düşen yağmur zerresin' den, horoz/un ötüşün' den, şu an aklıma gelmeyen; bir çok şey' den gördüm, hissettim...

Mutluluk ürettim yüreğimde, sevgiden. İnsanlara dağıttım; mutluluğumu; buharlaştırdım, hiç eksilmedi mutluluğum, verdikçe; çoğalttım.

Buhara dönüştükçe; başka yüreklerde; mutluluk bulutları oluşturdum, o bulutlar' dan benim yüreğime; mutluluk yağmurları indi, sağanak sağanak daha fazlasını topladım yüreğimde...

V.kayra

BİR ZAMANLAR/ MEKTUPLAR VARDI

BİR ZAMANLAR/ MEKTUPLAR VARDI

Zayıf çiti piti minyon, bir kızdı. Yazın güneşten kara, kışın beyaz oluyor. Çitlenbik meyvesi gibi; minik ve renk değiştiren.

Bu yüzden ona "çitlenbik" diyorlardı.

Eski bir ev, taştan yapılmış, küçük pencereleri dışarıdan tel örgülerle kapatılmış. Odaları küçücük, girişte mutfak var, ama;burası hem mutfak hem oturma odası gibi kullanılıyor. Komşu nine nin evi burası; küçük kız burada; mektup yazmak için bulunuyor.

Bütün gününü yaşlı kadın tel örgülü pencerenin ardın da geçiriyor. Önünde kahvesi, elinde birinci sigarası, postacıyı bekliyor. Ara sıra da, karşı evdeki kadının evini gözetliyor, kim gelir kim gider diye, merak işte...

Birde; işi olduğunda dışarı çıkan, eşini nin gelmesini. Sarışın, mavi gözlü, uzun boylu, zayıf bir adam eşi "mezarıcı" ömer dede.

ikisinde ilk eşleri ölmüş yıllar önce. Bunlar birbirlerine aşık olmuşlar, ilk görüşte ve evlenmişler.

Öyle bir sevgi, aşk yaşanıyor ki! araların da; bütün mahalle, onları konuşuyor.

Bu yaşta böyle aşk..."Aşkın yaşı olmaz" derler, ne kadar doğruymuş ...

Mektup yazma zamanı geldi.Tel örgülü pencerenin önünde oturuyorlar. Altların da tahta bir divan. Yaşlı bir kadın elleri kocaman, ayakları kırk numara düztaba, dudakları kalın ve etliymiş bir zaman, şimdi alt dudağı sarkmış. ihtiyarlıktan mı? bilmem! neden? ama; ona; "dal dudak Nebile" derlermiş gençliğinde de. Esmeri biraz geçmiş teni, babası türk, annesi ermeni.

Gençliğinde kaybetmiş ilk eşini hastalıktan, ondan sonraki yıllarda da ilk eşinden olan kızını yitirmiş. Kızından kalmış bir "yadigar" ona şimdi mektup yazdıracağı torunu. Başında dikdörgen siyah bir örtü, her zaman ki gibi, bir ucu sigara yanığından delinmiş, güneşten hafif solmuş tepesi, simsiyah yorgun yaşlı gözleri...

Pencere nin iç kısmı geniş, masa gibi. Yeni zarf ve kalın mavi çizgili bir kağıt kenarda duruyor, kalemde yanında dikili, önceden hazırlanmış ,itinayla belli.

İçeri de kediler cirit atıyor siyah, beyaz, tekir, sarman, renk renk, küçük büyük, her çeşidi. Hepsinin bir ismi var. Küçük kız aslında, biraz korkuyor kediler den, bir tanesi var; çok kötü tırmalıyor.

Yaşlı kadın koynundan son gelen mektubu çıkartıyor. Küçük kıza uzatıyor.

-Oku bakalım! tekrar diyor.

Türk kahvesini hazırlamış önceden, odun kömürlü mangalında, bakır cezvesinde.tütününü yakıyor, bir nefes çekiyor içine, bir yudum da kahve, ağzını şapırdatıyor. Bu arada mektup okunuyor, yaşlı kadın ağlıyor, torununa dualar ediyor.

Küçük yaşta önce annesi ölmüş sonra babası torununun,hem öksüz, hem yetim kalmış, yaşlı kadın büyütmüş okutmuş, öğretmen olmuş.

Bu yıl ilk görevine başlamış, ayrılık zor geliyor tabii...

Okunan mektubu alıyor eline, kokluyor, öpüyor, tekrar koynuna sokuyor. Derin bir nefes alıyor, yaşlı kadın.

-Yaz bakalım! haydi! başla diyor. Söylemeye başlıyor.

-Biricik kızım G.....

Nasılsın? iyimisin? iyi olmanı; cenabı haktan duacıyız.

Bizleri soracak olursan; Elhamdülillah çok iyiyiz.

Gönderdiğin parayla; kışlık odunumuzu aldık.

Dr. A.... beye biraz borçlandık...

Mahalleden, komşulardan son havadisler ...

Mektubun sonuna geliniyor. Hasretle gözlerinden ellerinden öperiz.

Herkesin çok selamları var.

geleceğin günü; dört gözle bekliyoruz.

Mektup; okunuyor, öpülüyor. katlanıp zarfa koyuluyor...

Postaya veriliyor ve günlerce, gelecek cevap bekleniyor...

Bir zamanlar, böyle; yaşanırımış "aşklar"
Bir zamanlar, böyle; beklenirmiş yollar.
Bir zamanlar, böyle; çekilirmiş hasretler.
Bir zamanlar, böyle; öpülürmüş mektuplar.

V.Kayra

SUSKUNUM/ ARTIK SANA...

Gözlerime; takıldığı an gözlerin, Hiç yanılmamıştı; beni yine hislerim.
Sen; bana gelen, bir yolda yürümek yerine; yer altından bir tünel kazmayı seçtin.
Belki! bir oyundu istediğin.Yıllardır; peşinden koştuğun hazinenin,
ilk buluşunun; heyecanını yaşadı duyguların. Ne yapacağını bilemedin!

Ürkek duygularını; ifade edemedin. Belki! korktun! yada, utandın!
Kendini; gizlemeyi seçtin. Anlatacak; kelime bulamadın hislerini...

Daha önce; okunmuş; eski bir kitabın, koparılmış, sayfalarını; isimsiz mektuplara koyup,
imzasız gönderdin. İtiraf ederken; gizemliydin... Biliyordum! söylemiştin.
Şiir yazarakta; anlatamazdın, yoktu; böyle bir yeteneğin.
Korktun! Saklanmayı seçtin.

Senin; oyununa katıldım bende, hayatta; oynadığım son sahne, son oyundu; bu benim içinde...
Hiç yaşamayan bir çiçek verdim sana...Toprak su istemeyen,ve hiç! ölmeyecek olan,
yıllar geçse; değişmeyen...Dünya da ki türleri; bu güne kadar, "Aşık"lar tarafından koparılıp, acı içinde yok edilen...

Sana; hayellerindeki gibi "seni seviyorum" da demedim.
Islak dudaklarımla...Gözlerine takıldı gözlerim. Yalnız bir gecenin; gökyüzünde,
parıldayan yıldızlar gibi; ruhundaki ışığı gördüm...Bunca zamandan sonra,
sen anla! istedim belki! beni de...

Susturucu yaptım dişlerimi, kanatırcasına ısırırken dilimi.
Öyle; kalabalıktı ki! düşünceler beynim de... Ne diyeceği mi? Nasıl? başlayacağını bilemedim.
Uçurumdan; aşağıya sallanan, Zamanı; tutar gibiydi, dakikaların ilerleyişi, Seninleyken...
Bir anda; ellerimden kaydı; an/ larım... Zamansız, mekansız bir yerde olmak istedim...

Oysa; ne büyük çılgıktı! Sessizliğim; yüreğimde...Bakışlarımı; ayna yaptım gözlerimde...
Duygularımı yansıtan. Sen gördün... Biliyordun... Ama; korktun! Sustun! kaçmak istedin,
Benden değil di, kaçışın; sustuklarından, Söylemek istediklerinden, kendinden...
Ne oyunu; bitirmeye ne de; devam etmeye, cesaretin olmayan; yüreğinden; kaçtın sen...

Son fırsattı bu oysa, devam edecek yürek kalmadı bendede,tüm yolları; kestim artık,
Bana gelmemen için, tünellerini; büyük kayalarla kapattım.
Jübilemi yaptım; seninle; bu son oyunda...

Ben... Mutlulukla; oynamayı bıraktım hayatta. Hayat bana oynayacak; bundan sonra...
Hayali; seninle, gerçeği; sensiz zamanlar da...

Papatyanın yapraklarında, bir soru işareti bıraktım sana,
tüm "papatyalara" baktığın da; beni hatırla...

En uzun gecenin; karanlığı ve sessizliği gibi,
gözlerimlede; suskunum artık sana...

v.kayra

KANGREN OLDUYSA PARMAĞIN / KOLUNU KURTAMAK İÇİN / ELİNİ KESER ATARSIN...

Hani güneşli sıcak bir günde, neşeli çocuklar oyun oynarken bahçelerde, pembe bulutlar gökyüzün de...
Birden; kara bulutlar sarar gök yüzünü! Tadını kaçıtır neşenin, oyunun, işte! böyle bir misal... Hiç akla gelmeyen zamanlar da, bilinen sanılan ama; yanlış bilinen, çıkarır karşına.
Geçmişte; yalan bu günde; acı gerçek. İkisi de ayna'da aynı, bana farklı. Beyaz yalan, siyah gerçek. Allak bullak olur duyguların, kızgınlık kaplar içini üzümler incinirsin, kendine sorular sorarsın, cevapsız kalır, suçlayamazsın kimseyi!
Bir an olur, patlar taşarsın, konuşursun, haykırır tüm sesinle sonra susarsın... Dinlersin, düşünürsün, kabullenirsin, yaşanmış, bitmiştir, her şey ne değişir ki dersin? kendine...
Değiştiremezsin gerçeği! Yüreğinde acılan yaraları, tedavi edersin. Acılara üflersin! kabuk tutar, örtersin yaralarını göstermezsin; dostlarına bile... Bilirsin ki dost bile düşman olur bir gün!...
O zaman, yara'nın gizli yerini bildiği için gider kanatır!... Çünkü o bilir canın en çok nerden acır...
Vicdanın rahat ve huzurlu. Sen doğru bildiğin yolda gitmişsindir. Yalanın yoktur kimseye karşı.
Başın dik, doğru olduğun için; kaybetmişsindir! hep... Affettim, unuttum! dersin, dilinde kendine bile...
Bilinç altın; şifreli dosyalar saklar beyninde. Farkında olamazsın sen de!...
Aynı olayı bir kez daha yaşarsan; zaten geçmeyen yaraların; mikrop kapar artık. Ben... tanırım seni, senden daha iyi...
Bilirim seni ve yapacaklarını! Daha önce izlediğim filmin tekrarı gibi. Sen; en büyük atağı, son hamlede, son anda yaparsın.

Kangren; olduysa parmağın, kolunu kurtarmak için; elini keser atarsın... Geleceğini karalıyorsa yalanlar? Vazgeçersin!...
"Yaşanmaz olsun! Yaşanılacak yıllar"...Dersin, kesersin, atarsın, noktayı koyarsın...

Nokta da olsa, başlangıç için bir sonraki yerin, sen... Güneşli bir günde, her şeye yeniden; "büyük harfle" başlarsın...

V.Kayra

ÖLÜMÜN; ARKEOLOJİK KAZISI

Büyük bir bahçe içinde, insanlar ağlıyor, ortalık kalabalık bir çocuk geziniyor ayak altında, önüne gelen bir kenara çekip bırakıyor. İnatçı çocuk! kimseyi dinlemiyor, olanları anlamaya çalışıyor, bir köşede ateş yakılmış, üzerinde simsiyah kocaman bir kazan, içinde sular kaynıyor, insanlar hep telaşlı koşuşturuyor, birileri kazandan sıcak sular alıyor kovalara boşaltıyor, bir yandan da diğerleri soğuk sular ilave ediyor. Çocuk; korkmuş! biraz, çok sevdiği dedesini arıyor! Akşam birlikte oynamışlar, sabah gezmeye götürmek için söz vermiş dedesi...

Kalabalıklar içinde insanların yüzlerine bakıyor.

-Kim bu yabancı insanlar bizim bahçemizde ne arıyor?

- Neden ağlıyorlar? Anneside telaşlı onunla ilgilenmiyor.

Bahçenin bir tarafında ,gerilmiş iplere çarşaf lar asılmış, paravan yapılmış, altından sular akıyor, güzel sabun kokuları geliyor. Biri tutup yine; kenara çekiyor çocuğu. Adamlar geliyor! kalabalık, dedesinin arkadaşlarını görüyor, seviniyor, dedesi' de orada olabilir! diye...

Yanlarına gitmek üzere iken; adamların omuzlarında taşıdıkları bir şeyi görüyor, duruyor! izliyor...

Eski, büyük kayalardan oluşan, yarısı yıkılmış, kalın bahçe duvarının üzerine koyuyorlar. Ne o bilmiyor? Çünkü ;hayatında böyle bir şeyi ik defa görüyor. Başka çocuklar, koşturuyor o yana!

-Tabut" geldi diyorlar.

Çocuk; anlamsız korkuyor, yanlarına gitmekten vazgeçiyor.

Çarşaf duvarlı, odaya yöneliyor insanların arasından küçücük bedeniyle sıyrılıp geçiyor, çarşafın altından girmeye çalışıyor, kafasını sokuyor içeri doğru ve izliyor insanları, güzel kokular daha çok hissediliyor, masa gibi bir şey, etrafında erkekler, beyaz bezleri yırtıyorlar!... Biri çekiliyor, masanın üzerinde bembeyaz sarılı bir şey görüyor, ne olduğunu yine bilmiyor şaşkın!...

Bir el; yakalıyor çocuğu, biraz sert ses tonuyla,

-Ne işin var! burada senin? diyor. Kucaklıyor eve götürüyor.

Çocuk, hiç tanımadığı bir kadının kollarında sımsıkı tutuluyor. Serbest kalmak istiyor, ağlıyor!...

"Dedeme götür beni!" diyor. Kadın bakıyor çocuğun gözlerine,

- Sen daha küçüksün, anlamazsın şimdi, "deden öldü" diyor.

Hayatında duyduğu ilk "ölüm!" kelimesi ne anlama geldiğini bilmiyor, susuyor...

Bir yolunu bulup yine kaçıyor bahçeye kendinden büyük kardeşlerine

-Beni dedeme götürün, biz gezmeye gideceğiz, çiçek topluyacağız.

-Olmaz diyorlar! Hep bir ağızdan "dedem öldü." ağlıyor yine çocuk! Anlatmaya çalışıyorlar, o derin uykuya daldı, hiç uyanmayacak, onu bir daha göremeyeceğiz, toprağı kazıp,içine koyacaklar, üzerini; toprakla örtecekler, mezarlıkta kalacak hep...Çocuk tekrar bağırmaya başlıyor, ağlıyor!...

Bir ses duyuluyor, herkes susuyor, dinliyor, ağlama sesleri çoğalıyor, çocuk susmuş içini çekiyor, hıçkıra hıçkıra!...

Bir şey oluyor sanki; düşmüşste, dizleri kanıyor gibi içinde; ruhu; acıyor, hüzün sarıyor hatırladığı ilk sela okunuyor.

"Ölüm" kelimesi parça parça ruhuna işliyor. Hatırladığı ilk ölüm acısı! Beynine böyle kazınıyor.

Kara kazan, yanan ateş, uçuşan beyaz çarşaf lar, yırtılan kefen, sabun kokusu, tabut, okunan sela-nın sesi...

Ölümün; özlemek, çaresizlik, acı, hüzün olduğunu; büyüdükçe anlıyor...

Yıllardır; okunan her sela-yı duyduğunda sanki, içinde, ölüme dair; arkeolojik kazılar yapıyor.

Bir ateş yakılıyor ruhunda! Kara kazanda sular kaynıyor, etrafta; beyaz çarşaf lar uçuşuyor, sabun kokusu geliyor, canı acıyor, sanki; ağlıyor, yıkık bir duvarın dibinde çocuk...

Dönülmez yola giden, tüm sevdikleri; aklından geçiyor, artık tabuttanda korkmuyor!

Kulaklarından ruhuna inen, sela sesinden huzur buluyor, susuyor, dinliyor.

Bir gün; Kendisi için okunacak olan, sela ile birlikte gidenlere, kavuşacağını biliyor...

[italik] [alt_cizgi]

v.kayra

RÜYAMDA; YAŞLANDIM.

Martıları izledim, dalgaları dinledim, gözlerim; hülyalarda yanımda olmanı düşledim. Oturdum bir masaya iki çay söyledim, önce; kendi çayımı, sonra; senin çayını içtim.. Karşımda duruyordun, hayalinde bile susuyordun...Sadece gözlerime bakıyordun, söyleyemedikleri mi söylemek istedim, konuşamazdım yalnızdım, etraftan yanlış anlaşılırdım. Öylesine özlemişim ki seni!... Bir ara, gerçek sandım elimi saçlarına uzattım, ağzımı açtım konuşacaktım, sanki; sus! der gibi, dudaklarıma dokundun. Hayaline düşüyordum, biraz da üşüyordum, son an da toparlandım, ben de senin gibi sustum...

Rüzgar esiyordu; poyrazından, hayalimden uçacaksın diye korktum, saçların savruluyordu, yüzünü örtüyordu, belkide; gözlerimden hayalin siliniyordu. Sararmış, fotoğrafını cebimden çıkardım, masanın altında saklıydı elim, kimse görmeden resmine baktım. Bilirsin, seni çok kıskanırdım, derin bir iç çekişten sonra, rüzgara direnerek, bir de sigara yaktım. Bir sana baktım, bir resmine hiç değişmemiştin yıllar sonra bile.

Kıskandı hain rüzgar! gözyaşlarımı; kuruturken gözlerimde, resmini, alıp uçurdu ellerimden!... Dalgaların arasına, köpüklerin üzerine, denizin kucağına attı, aldı elimden senden kalan son hatırayı, öylece baktım kaldım, sanki; donmuştum. Martılardan, denizden, resmini kıskanıyordum. alamazdım geri imkansızdı biliyordum...

Sana baktım; karşımdaki hayaline, ellerinle saçlarını düzeltiyordun. topladın arkaya hepsini at kuyruğu yaptın, yüzünü açtın! Gülümsüyordun!... artık bana, gülümsüyordun!...Başımı çevirip denizdeki fotoğrafına baktım yoktu! Deniz; onu yutmuştu...sular sıçırıyordu, yüzüme denizden sanki; ağlıyordu fotoğrafın giderken... Sana döndüm, hayaline... Sen de yoktun!...Ben yine, kendime; gidişinle ilgili sorular soruyordum, ve yine cevapsız kalıyordum. Gözlerimi açtım! Sabah olmuştu, uyandım! Kabus görmüşüm anladım... Sen; gerçekten yanımdaydın, akşamki tartışmamızı unutmuş, bana yine "aşkım" diyordun...

Bilinçaltım bana yine, oyun oynadın! Rüyamda; ne kadar çok yaşlanmıştım...

V.Kayra

KORKULUK ALDIRMAK

Yerinde duramıyordu. Bir o yana, bir bu yana geziniyordu, evin odalarında.
Ağrısı vardı, ilaç ta geçirmiyordu.

Koltuğa oturdu. Karnını tutuyordu. Gözleri dalgın çocukluğunu hatırladı.
"Annem" olsaydı, bir çare bulurdu, dedi kendi kendine. Acı bir tebessüm oluştu yüzünde...
evet dedi, korkmuştum! geçen akşam ondan oldu, korkudan!

Çocuk ikende olurdu böyle ağrılar, mahallede korkan çocukların,
korkularını alan yaşlı bir nine vardı. Uzandı koltuğa ve düşünmeye başladı.
Başka hiç bir yerden duymamış okumamıştı bu korkuluk almayı...

Okuması yazması yoktu, sadece dualar ezberlemişti yaşlı kadın küçüklüğünden beri...Saf ve temizdi kalbi...
O da, aile büyüklerinden öğrenmişti. Daha önce aynı işi yapanların yanında staj görmüştü.
Eskilerin bir çeşit "halk hekimliği..."

"El vermek" diye bir şey vardı. Bu işi yapan, yaşlandığında ya da, işi yapamayacak hale geldiğinde,
kendisinden sonra devam edecek olana el verirdi."Benim elim senin olsun." diyerek elini tutardı.
Nesilden nesile aile içinde sürerdi...

Nazar değen ya da, korkan çocuklar çok ağlarlardı. Uyuyamazlardı. Korkuluklarının alınması gerekirdi.

Sabah aç karınla, üç gün aynı işlem tekrar edilirdi. Korkuyu alan nine; abdestli ve başı örtülü olurdu.
Çocuk karşısına getirilir, sırt üstü yere yatırılırdı. Önce muayene edilirdi.

Korkan çocukların, kasıklarında şişlikler olurdu. Bu şişlikleri bastırarak ovalardı -çok gıdıklanırdı insan bu esnada-
Çocuğun ismini söyler;" Ahmet korkmamış, yer korkmuş" diye... Kasıklarını ovaladıktan sonra, ellerini yere vururdu.
(üç kez) Yerde yatan çocuğun, ayaklarını havaya doğru kaldırır, elini yumruk yapıp topuklarına vururdu.
-Vücuda giren Korkuyu korkutup, kaçırmak için olsa gerek- bu hareketler yapılırken, dualar okunurdu.
Çocuk; ayakları başa doğru itilip ters takla attırılırdı - Üç kez-
Çoğu çocuk, daha çok korkar, feryat ederdi!...

Ama; anlayamadığım, çocuklar; sonraki günlerde iyi olurdu.
Çok rahat uyuduklarını söylerdi anneleri, teşekkür ve dua eder, hediyeler getirirdi, korkuluk alan nineye...
Herşey gönülden yapılırdı. Herkes memnun ve mutlu olurdu.

Şimdi düşünüyorum, psikolojik açıdan -Acaba çocuk; daha çok korktuğundan, şok mu geçirirdi!...
Bilinç altınamı iterdi? Korkusunu, saklardı! Unutmuş gibi...

Yoksa, manevi olarak; duanın aracılığıyla, Allahın verdiği, şifanın etkisi miydi?

Belkide, düşünce gücü; Herkes, çocuğun iyileşeceğini düşünürdü, çünkü...
Daha önce korkuluk aldırılanlar, korkuluk alan kadın, çocuğun annesi, komşular, düşünce gücünün etkileşimi...

02/ 08/ 2011

V.Kayra
[italik]

ACI' NIN KIYMIKLARI

Acının tarifi olurmu? Hayatında, hiç acı biber yememiş bir insana, acı biberin ağzını yakmasını, anlatmakta nasıl? Zorlanırsa insan, bazı acıları tarif etmekte öyle zordur.

Doğuştan körme duyusu olmayan bir insana, renklerin anlatılmadığı gibi....

Acı nedir? Bazen bedensel bazen ruhsal...

Acının, bedendeki adresini göstermek mümkündür.Tedavisi olabilir.

Anlatılabilir! Açıklanabilir, sebebi bulunup yok edilebilir...

Ama; acının, ruhtaki; adresi kayıptır...Sürekli acıdır ya da arada bir yakmaya gelir, canını!...

Bilinmeyen numaradan aranır gibi, belli zamanlarda arar acı kendini gösterir.

Konuşur durur beyninde...

Bazen, anlayamaz insan söylenenleri, ya da, her acının bir dili vardır sadece, onu daha önce yaşayanlar bilir. Kimi konuşulanları anlar, ama konuşamaz.

Kimi konuşur ama anlatamaz...

Derin acılar, neden hep dilsizdir?

"Acı" yorarmış insanı, acı yıkarmış, acı yakarmış!

Acısı, olmayan insan var mıdır? Hayır yoktur! Kiminin az kiminin acısı çoktur...

Şiddeti vardır, acının... Anlatılınca, hafifler mi? Acının ağırlığı!

Zamanda, silinir mi? Yoksa, büyür, daha mı çok yer eder hayatta?

Her insanın acısının temeli, gelir geçmişten. Aynı cinsten olan ağaçlar gibi misalen.

Yine de,farklıdır birbirinden! Zaman içinde acılarda değişir! Her deneyim bir tecrübedir.

Ağaçlar, dallanır budaklanır... Bazen, kesilir kökten! Bazen, acının dallarına; salıncaklar kurulur,

mutluluğun çocukları sallanır. Bazen geçilmez bulunduğu yoldan, kaçılır! Unutulmaya çalışılır...

Acılar; biter! Acılar; öldürülür! Acılar; azalır! Acılara; bağışıklık kazanılır, bazen...

Acılar; geçerken yıkar, gider! Yakar, geçer! Acılar; güçlü insana çarparsa,

Düşmanını sokamayan "akrep" gibi, kendini zehirler!

Kimi, bedeni yakar, kimi ruhu... Kiminde geçmişî yakar "acı" kiminde geleceğini...

Acılar da vardır, kimliksiz! Bir yerlerde gizli kalmış, ya da unutulmuş.

Bilinç altından duygularına sızan korkular gibi... Bir ses ile, bir koku ile, bir müzik ile gelir tutunur...

Hayatımda, sıkışmış sanki; yılların içinde, geçmişinde, hayatıma kıymık batmış!

Bu günde, gelecekte hep orada duran duracak olan...

Bazen, yaptıkları acıdır insanı! Bazen, yapmadıkları...En çok ta isteyipte, yapamadıkları....

Her insanın hayatında vardır, mutlaka acının kıymıkları...

Acının tarifi; acıtmış "acıyı!" Peki ya tarifi olmayan acılar(?)...

Onları, ne yapmalı?

11.8.2011

V.Kayra

KRONİK AŞK

Hastayım! Ateşim var!
Kalbim; çok hızlı atıyor!
İştahım yok! Kilo veriyorum!
Uykularım ; benden kaçıyor!
Yakalayamıyorum! Bir tek şey dışında,
Herşeyi, unutuyorum!...Hayal mi? Gerçek mi?
Her şeyi, karıştırıyorum...Madem ki!" aşk" bir hastalıktı. O zaman, ilacı da olmalıydı.
İlaç, istiyorum!...

Aşk; yarasını geçiren, bir antibiyotik, var mıydı?
Peki; özlediğinde, hasret; nöbetlerini geçiren
Şurup...Uyku, ilaçıda olurdu.
Daha az düşündürüp, Yokluğunu, daha az hissettiren...Yanan tenime, sürülecek, bir şey...
Belki de, en iyisi; kalp nakli...Evet evet...
Başka bir kalp istiyorum. Duygusuz, biraz da, taştan olsun.

Yokmuydu? Yokmuydu? Aşkın, ilacı olmalıydı.
Hani aşk; bir hastalıktı. Okuduğum, haberlerde,
Tedavisi bulunmuştu.O da mı? Yalandı!
Zamanın; her şeye ilaç olduğu gibi...Yüzüme; bir garip baktı! Anlamıştı, derdimi
Ama; yanlış bölüme geldiğimi söyledi.
Bana; psikiyatri servisini tarif etti.
Gözleri parlıyordu, onunda. Evet! O da hastaydı,
Kelin; ilacı olsa, kendi başına sürerdi.
Aşk mı? deliydi! Yoksa, ben mi delirmiştim?
Psikiyatri servisinde, Bir süre, tatil yaptım.
Bence; tedavi etmeye çalışanlar, benden deliydi.
"Aşk" tedavisi, imkansız, bir hastalıktı!
Kronikleşmişti!..

V.Kayra[alt_cizgi]

SENSİZLİĞE DİRENİYORUM

Özledim işte! Yine de, sensizliğe direniyorum.
Sesini duymak istiyorum, en azından su serpilir belki gönlüme.
Telefonum elimde, ezberledim numaranı, hiç aramasam bile.
Titriyorum, terliyorum, utaniyorum biraz...

Özledim işte! Yine de, sessizliğe, direniyorum.
Hep cesur olmuştum, her zaman, neden şimdi korkuyorum?
Ne diyeceğim ki! Sana bilmiyorum...

-Nasılsın? İyimsin?

-iyi.

-sen.

-Ben de, iyi.

O kadar... Bir damla, mutluluk! Daha çok alışmaktan, korkuyorum belki,
bu yüzden aramıyorum...Kelimeleri unutuyorum. Kendime, kızıyorum!
Arada, gülüyorum! Vazgeçtim arayamıyorum...

Özledim işte! Yine de, sensizliğe direniyorum.

Oysa; mutluluğun, bir damlası da yeterdi, az ile yetinmeyi bildim hep.
Ben o damlalardan bir göl yaptım, yüreğimde...

İnsanı, acıtır bazen, yaşanması mümkün iken, yaşayamadıkları...
Elini uzatıp tutmak gibi yakinken dokunamadıkları...

İçindeki, demir parmaklıklar ardından sadece hayatı seyretmeler.
Susmalar ... Sustukça can yakan cümleler... Geleceği hiç olmayan umutsuz zamanlar.
Üzerime düşüyor, soru işaretlerim...Söylenmesi gerektir diyorum, söylenmesi gerekenlerin...

Özledim işte! Yine de, sensizliğe direniyorum! Söyleyemem ki!...

Üç günlük, hayatın neresindeyiz? Dün, bugün, yarın...
Tam ortasında! Dün, öldü! Bu gün, can çekişiyor! Yarın yok belki bilinmiyor!...

Seviyorum diye! Özledim işte!
Yine de, direniyorum!
Sensizliğe...

24.08.2011 / V.Kayra

BURADA SADECE İKİ YÖN VAR/ AYRILIK VE KAVUŞMA...

Otogarlar; ayrılıklar ve kavuşmaların her dakikalarda yaşandığı, ayrı bir dünya atmosferi sanki..

Sevinçler, mutluluklar heyecanlı bekleyişler.
Üzülenler, ağlayanlar, bazen zamanlı bazen zamansız ayrılıklar, umutlar, ümitler, dualarla uğurlamalar..

Ayrılıkların, son bulduğu, kavuşmanın özlemiyle vuslata ulaşıldığı, bir yandan da yeni ayrılıkların- ölümün yarı acısı ayrılık- başlangıç noktası...

Aynı anlarda yaşanıyor, hepsi, yüzlerce duygu yoğunluğu...
Değişiyor kalabalıktaki yüzler, insanlar sanki karıncalar gibiler.

Otobüsler; birileri gelir, birileri giderler, insan değil, sanki, hasret; getiriyorlar, kavuşma taşıyorlar, sevilenlere selam yükleyip, gurbete götürüyorlar, ama; hep aynı acılar mutluluklar, sanki güneş - duygu- tutulması, yaşanan bir gün gibi otogarlar, hem kararıyor hem aydınlanıyor yürekler...

Sadece iki yön var burada, ayrılık ve kavuşma!

Okuyan herkese; sağlıklı, mutlu, huzurlu, sevdikleriyle birlikte, tüm hasretlerin bitirildiği, güzel bayramlar diliyorum.

Yolculuğa çıkacak sürücüler içinse, dikkat! Trafik canavarına, yakalanmayın!

Herkese hayırlı yolculuklar, kazasız belasız bayramlar...

27.08.2011

V.Kayra

TANIDIĞIM KADARIYLA / ADIN AŞKTI SENİN

Her devirde, her zaman da,
Düştün, yaşadın yüreklerde.
Öldürdün, bedenleri yaktın!
Bazen kısaydın.
Mutlulukla aldattın.
Her dilde söylendin.
Anlatıldın, kitaplarda.
Şiir oldun, roman oldun.
Bazen neşe, bazen hüzün, verdin.
Esirin ettirdiklerine,
İnsanlara, neler neler yaptırdın.
Güzel gözlere, tutuldun.
Tatlı dillere, acı oldun yüreklerle!
Zevk oldun bedenlere.
Günah oldun.
Sonsuz bir huzur sanıldın.
Ateş değildin, yaktın!
Su değildin, söndürdün!
Bazen, bir ömür süründürdün.
Hayal oldun, umut oldun,
Beklenen oldun, vuslata dönüştün.
Sen; yıllandıkça değerlenip,
Tadı daha da güzelleşecek,
Bir şaraptın.
Seni koruyacak bir mahsende,
yaşatılamadın!
Sirkeye dönüştün.
Ama kimi tuttuysan,
Gerçek halinle, hiç bırakmadın!
Bazen erken oldu gelişin.
Bazen de, çok geçtin!
Yaşamadan öldürdün!
İmkansız oldun!
Engellere takıldın, büyüdü ateşin!
Engeller aşıldığında,
Görüldüğü gibi değildi,
Ulaşıldıktan sonraki yüzün.
Belki sen değiştin,
Belki insanlar nankördü.
Senin, imkansızlığını sevdiler.
Belki acı çekmek istediler!
Tek bir düşmanın vardı, senin.
Bir kurşunda, soluğunu kesen!
Ona, her zaman yenildin.
Nefrete dönüştüğünde öldün!
Belki, çok fazla çeşidin vardı,
Bildiğim, bilemediğim!

Tanıdığım kadarıyla,
Adın aşktı senin...

V.Kayra[italik][alt_cizgi]

NEREDE ÇOKLUK ORADA YOKLUK- YALNIZLIK

Yaşanan bu günlerde herkes yalnızlıktan söz ediyor ve anlayılamamaktan. Teknoloji ve yüksek yaşam standartları elde edilmiş herşey ama, insanlar yalnız ve mutsuz yinede. Çokluk içinde, yokluk! Yalnızlık duygusu...

Siber iletişim ağıları ile yalnızlığının acısı dindirilmeye çalışılıyor. Kendi içinde bir evren olma hayali, gerçeklerden kopmuşluk. Belki çözüm değil ama, kimilerinin yapacak başka hiç bir şeyi yok ki Yalnızlık korkusu! İnsanın içsel bir sorunu.

Herkesin belli sorumlulukları işleri var tabi, bunlar dışında kendimize kalan zamanlar da, pencereler, kapılar sımsıkı kapalı, hatta kilitli hırsızlara karşı. Ses geçirecek kadar ince duvarlar, bazen apartman dairelerinde ve birbirlerini tanımıyor kimse, duvar ötesi kadar yakın. Klimalar çalışıyor gürültüyle, evleri içinde yaşayanları serinletmet için, herkes yalnız kocaman evlerde. Sanki, gerçek dünyaya kapatılmış hayatlar sımsıkı!...

Canlı ve gerçek bir dost, komşular, sevgili ya da eş edinme çabası sanal oyunlara ve oyunculara kalmış. İnsanlarda yalnızlık duygusu gitgide büyüyor. Ancak edinebileceğimiz ve kaybetmeyi hiçbir zaman göze alamayacağımız sevebileceğimiz bir insanı ya da insanları bulmak büyük değer taşıyor. Sanal çoğunluklar daha büyük yalnızlıklar getiriyor. İnsan ruhunun yalnızlığa karşı olan dirençsizliği sanal alanlarda çareler aramasıyla, sağlıklı karmaşalar yaşanıyor.

Aslında bomboş, soğuk ekrana saatlerce, boynumuz yutulana kadar bakarak, yalnızlığın yok edilmesini isterken oluşan daha büyük yalnızlık .

Her şeyin sanalı var, sohbetler, çaylar, kahveler, ev kur, çiftlik yap, komşu ol -dünyanın bir ucunda ki biriyle- domates yetiştir, çilekleri topla, adı arkadaşlarla dolu listelerde hiç tanımadığımız, gerçekliğini gizleyen insanlar. Cansız parlak ekranlar karşısında boyunları tutulana kadar oturanlar...

Nerede çokluk? Orada yokluk! Yalnızlık...

07.09.2011

V.Kayra / İzmir

KENDİNLE BAŞBAŞA

Ben çok savaşlar verdim, zaman ile karşımda.
Kalıcı izler bıraktı, ruhumun arasında!
Bazen hızla geçmesini istedim.
Bazen de hiç bitmesin dedim!
Ve belki birazda aklımı yitirdim!
Zamanı küçük parçalara böldüm.
Nefes almak istiyorum kendim için!
Küçük zamanlarda,
Mutluluk parçacıkları içinde,
Ne geçmiş, ne de,
gelecek düşüncem var benim
Dünler; tedavülden kaldırılmış eski paralar.
Yarınlar; günü geldiğinde karşılıksız çıkan çekler!
Bu gün ise nakit.
Hadi yüreğim, kalk git gününü harcamaya!
Geçmişin silinmiş, geleceğin yok!
Kes bir dilim zaman kendine,
biraz büyük olsun.
İçecek olarak yanına, nefes doldurursun.
Çek kendini denizin kıyısına,
dalgalar arkadaşın olsun.
Fırlayan sular; öpsün, saçlarını yüzünü!
Martılar; yalnızlığını dağıtsın
Ellerini daya kayalara!
Mutluluk kabuğunda öyle sert olsun!
Kimse üzemesin seni bugün!
Kimse kıramasın!
Kapat gözlerini, sadece hisset huzurla.
Dünyadan bir kopuşla!
Herşeyden, herkesten kaçışla!
Kendine sığınışla, öylece geçir gününü.
Kendinle başbaşa...
Hey Dünya!
Ne varsa, içimde senden yana,
Al hepsi senin olsun.
Vazgeçtim herşeyden, yalnızlığım yeter bana...

V.Kayra

KALBURSUZ ZAMAN ONU BEKLİYORDU

Açıktı yüreğinin kolları aşkınin yüreğine doğru ikiside ayakta duruyordu. Mesafe metre, zaman an gibi yakındı, yürekler çarptı, diller tutuk, cümleler etrafa dökülüyordu, ikiside korkuyordu, utanıyordu bu sevgiyi yüreğe koyandan. her defasında bu kadar mı korkar insan. Gözlerine bile artık bakamıyordu, kendine kestiği bir dilim zamandı yaşadığı.

Uzattı ellerini tutacak gibiydi bir an. Uzun yollardan gelmişti. Evvel zamanın içinden geçmiş, sanki dere tepe düz gitmişti, ne devler çıkmıştı yoluna, tuzakları bozuk geçmişti. Oysa, herşey bir nefes gibi geçti.

Üşümüştü yüreği açılmıştı, sevgiye küçük bir dilimdi zamandı hemen bitti.

Açlığıda bilirdi tokluğuda, şimdi öğrenmişti sevgiye katık etmeyi, elindekiyle yetinmeliydi, sonra yokluğa alışacaktı, kırıntılardan oluşan bir parça katık koydu yüreğine, üç damla da su.

Şaşkındı!

Neden?

Yüreğinden geçen cümleler, dudaklarından dökülürken bambaşka kıyafetler bürünüyor, farklı anlamlar olarak çıkıyordu, havadan, sudan, topraktan, yapraktan, çiçekten, o da bilmiyordu! ne diyordu?

Artık durmalıydı, tüm zamanlar uçuşuyordu aklında, üç numara küçük zamanlar, kırık zamanlar, yamalar dikilmiş, patlamış, delik olmasını istediği sınırsız zamanlar.

Ve olmasını istemediği zamanlar.

Kafesten, fırlayan bir kuşun, yakalanmamak için çırpınmasıydı hali, sağa sola uçuyordu, duvarlara çarpıyordu sanki, çırpınıyordu!

Saniyelerde, özgürlük adına umutsuzca! Zamanın, kafesine yakalandı ne işi vardı burada?

Neden? dedi.

Kendini kovdu! Yolcuydu gitmeliydi. Onu bekleyen, büyük bir zaman diliminde kocaman bir yalnızlığı vardı. Kollarını açmış, evvelsiz, kalbursuz, samansız "zaman" onu bekliyordu...

V.Kayra

YORULDUM

Gecenin son yarısıydı, kadın uyandı!...sanki
sabah olmuş , gün ağarmış gibi oysa kapkaraydı ortalık.
Hayatı gibi kara ve karışık.
Geçmiş bugün gelecek hayaller kırıklıkları ve çöpleri.
hasta beynine sözü geçmiyordu artık.
Son günlerde uykular, delik deşik,
ilaçlar etkisiz , beden bitkin uykusuzluk belası
uyumayı ret eden gözler.
Bu durum rahatsızlık vericiydi elbet,
yıpratıcı ve o sırada bir şarkı geldi aklına
sözleri anlatıyordu kendini.

Ben yoruldum hayat gelme ustume
Gözümden gönlümden düşen düşene...

V.Kayra